

Kolja 3 V restauraci a první noc (ruština či něco mezi: modře)

Očima ospalého a otráveného vrchního vidíme jedině dopolední hosty umakartové restaurace na sídlišti Spořilov. Nad kávou tady u jednoho stolu sedí Louka s Brožem a nad čajem starší silná teta Tamara se svou neteří Naděždou, hezkou, asi třiatřicetiletou černovláskou.

Abychom viděli pátého hosta, jemuž zřejmě patří žlutá limonáda, musíme se podívat níž. Na podlaze klečí pětiletý chlapec, a používá židle jako stolu, barevnými fixami si něco kreslí.

Brož, ale hlavně teta Tamara, která si vlastnoručně balí jednu cigaretu za druhou, už zaplnili popelník horou vajglů, svědčící o tom, že jednání bylo delší a náročné. Vrchní vymění popelník tím profesionálním trikem, že nejdřív přikryje plný prázdným, a my se s ním ke skupince přiblížíme.

„Kdyby vy ználi po německy, vy by mohli s Naděždou mluvit po německy, protože one je tlumočnice z ruského jazyka na německý,“ říká právě teta Tamara, vyslovujíc česká slova ruskými mluvidly.

„Já neumím ani německy ani rusky, bohužel,“ krčí rameny Louka.

„Mně je to jasno. Vy měli spěrvá nechuť protiv Německiach a potom protiv Ruskiach,“ poplácá teta chápavě Louku po hřbetě dlaně a hned to řekne rusky Naděždě.

„U mě to není nechuť. Nemám na jazyky hlavu,“ vysvětluje Louka.

„Ale to máte úplně jedno,“ vstoupí do debaty Brož. „O to se nikdo nebude zajímat, jak si spolu povídají. Každý Čech trochu rusky umí...“

Když vidí, že Naděžda nerozumí, dodá pro ni:

„Káždyj Čech němnóžko pa rúsky znájet.“

„Kromě mě,“ podotkne František.

„Kromě tady pana Louky každéj Čech trochu rusky umí,“ dopracuje se hrobník ke konečné definici.

„Kromě jevo?“ pochopí s údivem Nad'á.

„Teto, ale to nebude nikomu podezřelý,“ obrátí se Brož k Tamaře. „Důležitý je, aby tady mistr Louka měl jistotu, že je všechno férový, žádněj podraz že to není, do půl roku rozvod a šmytec.“

„Na moju dušu šmytec, pane mistr,“ popadne se teta Tamara za prs. „Fiktivnyj brak. Pro oko svatba. My nic vám nezakryli: u Naděždy synček, vy ho viděli. Ona protiv vas mladá, vy by moh být její otec. Jaký by byl u ní intěres s vámi být? Co by ona s vámi dělala?“

Louka pohlédne na svou budoucí nevěstu a s trochou trpkosti souhlasně přikývne. Naděžda, která neví přesně, co teta řekla, se na něj mile usměje. Pak si vzpomene:

„Tamara, skaží, što vsjo búdeť kak nastajáščij brak!“

„Nad'á říká, že všechno bude tak jako svatba. Poněvadž oni to můžou sledovat. Ty fiktivné svatby často se dělají a oni nejsou blbí,“ řekne teta s tvrdým ruským 'l' v posledním slově. „A proto my musíme udělat hostinu a první noc! Vsjo jako normálně při svatbách sdělat.“

„Jakou první noc?“ obrátí se Louka nejistě na Brože.

„První noc přespat, jenom přespat společně. Každéj v jiný cimře. Aby nebylo nápadný, kdyby po vás šli, že jdete hned každéj jinam,“ uklidňuje ho hrobník.

„Pane vrchní, koňak... bych si dal,“ řekne Louka.

Zpod stolu se ozývá vrčení, jak malý chlapec napodobuje auto, které právě kreslí. Podíváme se tam. Chlapec zastavil pastelku a dívá se, jak od kolen tety Tamary putuje něco na kolena hrobníka Brože a odtud k dalším kolenům.

„Záloha,“ zašeptá Brož, neotvíraje téměř ústa, a vloží Loukovi kradmo na klín obálku.

Když ji František ukrývá do kapsy, teta Tamara se k němu důvěrně nakloní:

„Víte, kolik my dali, aby podmazali ruský úředníci?“

František zavrtí hlavou, že neví.

Teta si ho za rukáv přitáhne ještě blíž k sobě a řekne: „Ani se neptejte.“

Na stole Tamařina obývacího pokoje trůní velký samovar. Z magnetofonu zní ruský tenor doprovázený balalajkami. Zábava je v plném proudu a ten proud unáší Františka Louku jako promočenou papírovou lodičku, která se co nevidět potopí. Zátka dalšího sovětského šampaňského těsně mine lustr z českého křišťálu, odrazí se od stropu, klepne o ikonu na stěně a skutálí se na prošlapaný perský koberec. Brož ji zvedne a přiřadí na stůl vedle dvou starších korkových kamarádek, zduřelých náhlou svobodou. Nápoj zašumí ve skleničkách, pětice lidí spojených touto podivnou svatbou si přiřukne a Louka vypije svou náraz do dna.

Teta Tamara balí cigaretu a tiše si prozpěvuje s tenorem z magnetofonu. Naděždina kamarádka dolije Loukovi skleničku a zasměje se na něj zblízka svými zlatými řezáky. Pak ho žertovně zatahá za vousy na bradě a něco řekne Tamaře do ucha. Tetu to rozesměje a hned to ženichovi přeloží:

„František, Paša říká, že vy fešák. Až bude po rozvodu a vy budete opět svobodný, ona by taky chtěla s vámi jít zamuž.“ Všichni se tomu smějí. Tuhnoucí Louka moc ne.

„Jedna svatba stačí. Úplně. Jinou už nechci,“ pronese a dívá se při tom zjihle na svou nevěstu.

„Je vo vás zájem, pane Louka,“ směje se Brož.

„Jestli chcete, můžeme to zvopáknout. Paša je taky pěkná holka. Samý zlato...“

„Přátelé,“ rozhodne se Louka náhle k projevu.

„Druzjá,“ přeloží to teta a zamlží pokoj dalším výfukem dýmu ze svých prokouřených plic.

Mně se moje žena velice líbí.“

„Maja žená mně očeň nrávitša.“

„A právě jsem se rozhod...“

„Ja sičás řešil...“ překládá s očekáváním nějaké legrace teta Tamara.

„... že my dva, tedy já a moje žena Naděžda, prožijeme dneska opravdovou a krásnou, skutečně krásnou svatební noc.“

Brož, který právě polknul kus pirohu, se zakucká. Teta Tamara se přestane usmívat a přestane i překládat. Ale ruská děvčata jsou zvědavá.

„Što on skazál?“ ptá se zlatozubka a také Naděždiny tmavohnědé oči jsou samá zvědavost.

„Šútka takája,“ odpoví teta a zduší cigaretu.

„Poněvadž byla by věčná škoda,“ pokračuje Louka, kterému se v tématu zalíbilo, „když už jsme svoji...“ (František přitom ukáže svůj prsten uvízlý před kloubem) „...aby český muž odpíral své krásné ruské ženě, na co má nezanada... nezadatelné právo.“

„Při těch slovech pohládí svou nevěstu po hustých sibiřských vlasech.

„**Tamara, perevadi, perevadi!**“ žádá nevěsta.

Teta Tamara však zavrtí hlavou.

Zazvoní telefon. Naděžda, jako by čekala hovor, k němu dychtivě odběhne.

„František, vy mnoho pili,“ obrátí se teta mateřsky k opilcovi.

„My mnoho pili,“ nepochopí František vykání a chce si znovu nalít, v čemž mu Brož brání. Domlouvá mu do ucha.

Zaslechneme, že Naděžda s někým mluví německy a velmi srdečně. Hlukem společnosti k nám pronikne jen pár slov:

„Ja, Gert, ja. Ich auch... Wenn? In Oktober? Wunderbar... Ich glaube... Er ist nicht da, aber... Geschenk? Wirklich? Ich weiss nicht... Danke, Gert, danke...“

Louka je však neoblomný: „Jelikož my mnoho pili, já prosím hosty, aby se nyní rozešli do svých domovů, Brož například, a nechali snoubence o samotě. Protože svatební noc, přátelé, je jen jedna. To si musíme uvědomit. A já chci, aby moje žena Naděžda Ivanovna měla vzpomínku... neutuchací... neutucha... neutucha... trvalou... na Prahu. A aby jednou mohla na Sibíři vyprávět v kožichu při ohni, že čeští muži jsou do vysokého věku bohatí. A já slibuji, že dnes v noci budu Ilja Muromec!“

Františka poslouchá jen Paša. Naděžda už dotelefonovala a teta Tamara už jí stačila naznačit ženichovy nečekané úmysly a radí se s Brožem, co s tím.

„Ilja Muromec!“ zatleská Paša a za vousy si přitáhne Louku k sobě, aby ho políbila.

„Nebo Čurila Plenkovič!“ dodá František.

„Pane Louka, voni vás tak neznají, nevědí, že je to sranda a jsou z toho celý vyděšený,“ zkusí Brož ženicha zpacifikovat. Jenže František se nedá:

„Ale to je správný. Každá nevěsta je před svatební nocí vyděšená.“

A do toho se ozve zvonek.

Brož otevře a spatří za dveřmi svou těhotnou ženu Marušku. Je zadýchaná a vystrašená. Jednou rukou si drží svůj život a ve druhé svírá dlaň uplakaného chlapce Kolji.

„Na mě to asi jde, Pepíku. Ty bolesti jsou pravidelný,“ řekne dyšně a s pohledem vlevo dolů dodá:

„Nechce u nás bejt. Furt brečí. Musíš k dětem.“

Kolja se mezitím prosmýkl kolem Brože dovnitř a uchýlil se nejprve do Tamařina klína a potom k mamince. Ženy ho hladí a naříkavou ruštinou ho konejší. Jako by to nestačilo, přidá se k nim i zlatozubka.

Na Maruš už to přišlo. Dole je taxík, takže my musíme,“ přeruší je Brož, oblékaje si sako.

Když to teta Tamara přeloží, nářek všech tří žen se přenesse s Kolji na Maruš. Hladí ji, utěšují a pobízejí ke spěchu. Louka sedí u stolu sám, zbytečný jak páté kolo u vozu, zvedá číši k připitku, chce paní Brožové představovat svou ženu, ale nikdo si ho nevšímá.

Brožovi odejdou a v bytě nastane ticho.

Z vedlejšího pokoje je slyšet jen tiché hlasy Naděždy a Paši, jak ukládají chlapce k spánku. Teta Tamara si balí cigaretu. Když si zapálí, ukáže na pohovku s byzantským přehozem a hlubokým kuřáckým hlasem řekne:

„Vy budete spát tady.“

A zní to jako rozsudek.

Teta otevře prádelník a vytáhne z jeho útrob pánskou noční košili. Hodí ji na otoman se slovy:

„Je čistá. Po mojom muži.“

František, jako by náhle vystřízlivěl, se začne poslušně svlékat. Teta přinese z vedlejšího pokoje přikrývku Larisa a popřeje mu dobrou noc.

Louka leží v šerém pokoji. Venku začíná svítat a probouzejí se první ptáci.

„Naděždo Ivanovno, ženo má! Vzmůže se ještě nešťastník na chabé zvolání.

Jako odpověď se ozve otočení klíče ve dveřích, za nimiž nevěsta spí.

Loukovy znavené oči ještě chvíli bloudí po pokoji.

Z kohoutku samovaru se oddělí kapka. Na opěradle židle spočívá jeho sako. František sáhne do náprsní kapsy a vytáhne obálku naditou bankovkami. A s tou obálkou na prsou usne.